

2 De mens geeft namen.

De mensen bedachten nog een ander verhaal over hoe God de aarde had gemaakt. Daarin boetseerde God de mens van aarde. Zo maakte Hij een levenloze pop. Toen blies God levensadem in de neus van de pop, en zo werd de mens een levend wezen.

God liet de mens wonen in een tuin vol bomen en planten. Maar de eerste mens was een man en hij was helemaal alleen. Hij wist niet goed wat hij miste, maar toch was hij ongelukkig.

God sprak: "Het is niet goed dat je alleen blijft, mens. Ik zal een wezen maken dat bij je past, waar je gezelschap aan hebt."

God boetseerde een dier met een hele lange nek en hoge poten.

"Ha, een giraf!" riep de mens. Hij was er blij mee, maar echt gelukkig maakte de giraf hem niet.

God boetseerde een dier met lange manen en een staart.

"Een paard, wat leuk!" zei de mens. Maar ook het paard kon geen echte vriend voor hem zijn.

God boetseerde grote en kleine dieren, met haar en met horens, met snelle hoeven en spitse oren. De mens gaf ze allemaal namen: olifant en eekhoorn, schaap en koe, luipaard en hond. God gaf aan sommige dieren vleugels en de mens noemde ze merel en koekoek en zwaluw. Zoals de mens ze noemde, zo zouden ze voor altijd heten.

Maar bij al die verschillende dieren was er niet één, dat echt helemaal bij de mens paste.

**Het verhaal voor
de kinderen
Kolet Janssen**